

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 72.465 van 16 maart 1998

A. 57.930/VI-12.918

A. 59.293/VI-11.985

In zake : **CHANTRAINE** Paul,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door
de Minister van Wetenschapsbeleid,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Luc MISSON, advocaat,
rue de Pitteurs 41
4020 Luik.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 11 mei 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Paul CHANTRAINE de nietigverklaring vordert van "de beslissing van 8 maart 1994 van de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid waarbij het beroep wordt verworpen dat door verzoeker is ingesteld tegen de weigering om hem een verlenging toe te kennen van zijn stand disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid, welke beslissing hem ter kennis is gebracht per brief van 8 april 1994";

Gezien het op 8 augustus 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Paul CHANTRAINE de

nietigverklaring vordert van "het besluit van de Minister van Wetenschapsbeleid, bestuur voor de gemeenschapsaangelegenheden en de wetenschappelijke inrichtingen van de Staat van 4 juni 1994, waarbij verzoeker ambtshalve en zonder opzegging ontslagen wordt met ingang van 26 november 1993, welke beslissing ter kennis van verzoeker is gebracht bij brief van 30 juni 1994";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 28 februari 1996, waarbij de neerlegging van de dossiers en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikkingen van 9 augustus 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaken voorkomen op de terechtzitting van 11 september 1996;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. J.-P. MOENS, loco Mr. L. MISSON, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van
Mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig
zijn voor het onderzoek van de beroepen :

1. Paul CHANTRAINE is eerste correspondent
der vorsing bij het Koninklijk Instituut voor het
Kunstpatrimonium.

2. Op 5 februari 1993 dient hij een aanvraag
in om verlenging van zijn loopbaanonderbreking met één
jaar vanaf 16 mei 1993.

3. Op 12 februari 1993 zendt de directeur van
het instituut deze aanvraag toe aan de minister en
vraagt hij verzoeker te vervangen, gezien het enorme
werkvolume dat de automatisering van het fotoarchief
vertegenwoordigt.

4. Op 17 maart 1993 deelt het ministerie aan
de directeur van het instituut mee dat niet kan worden
ingegaan op de aanvraag van verzoeker omdat deze op
15 mei 1993 de toegestane vijf jaar loopbaanonderbreking
zal hebben opgebruikt.

5. Op 15 april 1993 betwist verzoeker de
berekening die gemaakt is, vernieuwt hij zijn verzoek
voor twee maanden en vraagt hij, in bijkomende orde in
het geval van een nieuwe weigering, om voor een periode
van zes maanden in de stand disponibiteit wegens
persoonlijke aangelegenheid te worden geplaatst.

6. Op 2 juni 1993 antwoordt de minister aan verzoeker dat een loopbaan niet kan worden onderbroken gedurende twee maanden en vervolgt hij aldus :

" Overigens deel ik u mede, in antwoord op uw verzoek om gedurende zes maanden in disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid te worden geplaatst, dat de directeur van het instituut wegens personeelsgebrek een ongunstig advies heeft uitgebracht".

7. Op 12 juli 1993 vraagt de directeur van het instituut aan verzoeker om de reden op te geven waarom hij op 16 mei 1993 zijn ambt niet opnieuw heeft opgenomen, terwijl zijn aanvraag om in de stand disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid te worden geplaatst verworpen was.

8. Op 28 juli 1993 vraagt de raadsman van verzoeker nadere uitleg aan de Minister van Wetenschapsbeleid en wijst hij erop dat hij nog niet in kennis is gesteld van de beslissing die moest worden genomen op grond van het advies van de directeur.

9. In zijn antwoord van 20 augustus 1993 meent de minister dat "zelfs als de term kennisgeving er niet uitdrukkelijk in opgenomen is, het duidelijk is dat de beslissing (het antwoord) van het bestuur vervat is in de mededeling van het ongunstige advies". Hij wijst er nog op dat verzoeker beroep kan instellen bij de commissie bedoeld in artikel 2bis van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende afwezigheid wegens persoonlijke aangelegenheid.

10. Op 30 augustus 1993 betwist verzoeker de interpretatie van de brief van 2 juni 1993 en betoogt

hij dat de reden ontleend aan het personeelsgebrek niet relevant is.

11. Op 28 september 1993 verklaart de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid het beroep onontvankelijk in de volgende bewoordingen :

"(...) uit het onderzoek van het dossier en van wat voorafgaat, blijkt dat geen enkele formele beslissing tot weigering genomen is, noch ter kennis van verzoeker is gebracht, en dat het beroep derhalve onontvankelijk is, doordat de termijn om bij de commissie beroep in te stellen niet kan ingaan".

12. Op 15 oktober 1993 vraagt verzoeker aan de directeur van het instituut om de minister een aanvraag toe te zenden waarin hij hem verzoekt om verlenging met zes maanden van zijn disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid, die verstrijkt op 15 november 1993.

13. Op 8 november 1993 verklaart de directeur van het instituut, na kennis te hebben genomen van de beslissing van de commissie voor beroep, dat hij zijn ongunstig advies op de aanvraag om disponibiliteit en de verlenging ervan bevestigt.
Hij verstrekt de volgende uitleg :

"(...) het departement fotoarchief heeft dringend personeel nodig met het oog op een automatisering binnen de kortst mogelijke termijn. Uit het oogpunt van de dienstverlening aan het publiek moet deze noodzakelijke verbetering zo vlug mogelijk worden verwezenlijkt. Gezien onze budgettaire problemen zijn wij bovendien genoodzaakt alle arbeidscontractanten op te zeggen die voor dat werk door onze beheerscommissie in dienst genomen zijn".

14. Op 10 november 1993 deelt de verwerende partij aan verzoeker mede dat er niet kan worden ingegaan op zijn aanvraag van 15 oktober, en wel om de volgende reden :

" Ik sluit mij volledig aan bij het ongunstige advies en bij de door de directeur van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium aangevoerde redenen, waarvan ik u als bijlage een afschrift doe geworden".

15. Bij ministerieel besluit van 19 november 1993 wordt verzoeker met terugwerkende kracht in disponibiliteit gesteld wegens persoonlijke aangelegenheid van 16 mei 1993 tot 15 november 1993, op grond van de beslissing van de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid van 28 september 1993.

16. Verzoeker stelt beroep in bij de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid tegen de beslissing van 10 november 1993. Hij wijst erop dat de aangevoerde redenen niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat hij medisch ongeschikt is verklaard om te werken op computers en de directeur van het instituut overwogen heeft hem in disponibiliteit te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst.

17. Na opgeroepen te zijn om op 8 maart 1994 voor de commissie voor beroep te verschijnen, dient verzoeker zijn conclusies in.

18. Dezelfde dag verklaart de commissie het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar niet gegrond, en wel in de volgende bewoordingen :

"Aangezien verzoeker tot staving van zijn verlofaanvraag aanvoert dat hij door zijn arts ongeschikt is verklaard om clichés te coderen, welke activiteit opgelegd is door zijn onmiddellijke meerdere.

Aangezien Paul CHANTRAINE, in antwoord op de vraag hoe hij zijn professionele toekomst zag, erkent dat hij in feite op een zelfstandige basis het beroep van kunsthistoricus uitoefent, zodat hij zonder toestemming twee beroepen uitoefent.

Dat Mevrouw L. MASSCHELEIN-KLEINER opmerkt dat de beslissing om het gevraagde verlof te weigeren gebaseerd is op het feit dat het departement fotoarchief een dringende behoefte aan personeel heeft met het oog op een automatisering binnen de kortst mogelijke termijn;

dat verzoeker niet kan worden vervangen zolang hij onwettig afwezig is.

Dat de aanvraag van verzoeker niet gegrond is.

Dat de commissie bijgevolg van oordeel is dat de weigering van het verlof gewettigd is".

Die beslissing is de handeling die door het eerste beroep bestreden wordt.

19. Op 8 april 1994 wordt de beslissing van de commissie ter kennis van verzoeker gebracht. Er wordt gepreciseerd dat aan de minister gevraagd is hem ambtshalve en zonder opzegging uit zijn ambt te ontslaan op 26 november 1993, of de elfde dag ongeoorloofde afwezigheid (zoals bepaald in artikel 112, 3°, van het statuut van het rijkspersoneel) te rekenen vanaf 16 november 1993 en nadat hem gevraagd was zijn ambt tegen die datum opnieuw op te nemen.

20. Op 13 april 1994 vraagt de raadsman van verzoeker tien dagen uitstel om aan de verwerende partij zijn opmerkingen over het overwogen ambtshalve ontslag te doen geworden.

21. Op 20 april 1994 deelt de raadsman van verzoeker zijn opmerkingen mee. Deze hebben betrekking op de onwettigheid van de beslissing van de commissie voor beroep (geen antwoord op sommige van zijn argumenten - vragen die betrekking hebben op de motieven van het verzoek - niet aantonen van het effectieve personeelsgebrek - behoefte aan personeel voor de automatisering van het instituut terwijl verzoeker om medische redenen niet mag werken op computer). Op grond van die overwegingen vraagt verzoeker aan de minister om hem niet ambtshalve te ontslaan, maar zijn aanvraag om verlenging van zijn disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid opnieuw in overweging te nemen.

22. Op 4 juni 1994 wordt verzoeker ambtshalve en zonder opzegging uit zijn ambt ontslagen met ingang van 26 november 1993, en wel om de volgende redenen :

" Gelet op de beslissing van 8 maart 1994 van de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid om het beroep ongegrond te verklaren dat ingesteld werd door de heer CHANTRAINE naar aanleiding van de weigering om hem voor zes maanden vanaf 16 november 1993 een verlenging van zijn disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid toe te kennen;

Overwegende dat de heer CHANTRAINE, die verzocht was zijn ambt opnieuw op te nemen, zich sinds 16 november 1993 niet meer heeft aangemeld op het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium".

Dat besluit is de handeling die door het tweede beroep bestreden wordt;

Overwegende dat er, wegens de verknochtheid die beide zaken vertonen, grond is om ze samen te voegen;

A. Ten aanzien van het eerste beroep

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan dwaling en tegenstrijdigheid in de motieven, ontstentenis van motieven, aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan machtsoverschrijding"; dat hij in een eerste onderdeel tegen de motivering van de bestreden handeling inbrengt dat ze niet aangeeft om welke redenen de commissie voor beroep de middelen van onwettigheid heeft verworpen die hij in zijn beroep had opgeworpen; dat hij in een tweede onderdeel opmerkt dat het door de directie van het instituut aangevoerde personeelsgebrek niet aangetoond is, omdat de verwerende partij geen enkel stuk in dit verband heeft ingediend; dat hij in een derde onderdeel betoogt dat "het niet redelijk is,

terwijl de omstandigheden niet veranderd zijn, op 19 november 1993 ervan uit te gaan dat de disponibiliteit kan worden toegekend en die dan te weigeren voor een latere periode";

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat de verplichting om de bestuurshandeling te motiveren voor de administratieve overheden niet de verplichting inhoudt om te antwoorden op alle argumenten die uiteengezet zijn in de bij die overheden ingestelde beroepen; dat die overheden alleen de afdoende juridische en feitelijke overwegingen moeten aangeven die aan hun beslissing ten grondslag liggen en alleen moeten antwoorden op de aangevoerde ter zake dienende middelen;

Overwegende dat verzoeker bij de commissie voor beroep de wettigheid van de weigeringsbeslissing van 10 november 1993 op drie gronden betwist :

- 1° de onbevoegdheid van de steller van de handeling, omdat het ministerieel besluit van 3 maart 1988 tot regeling van een overdracht van bevoegdheid niet om advies voorgelegd is aan de afdeling wetgeving van de Raad van State;
- 2° de weigering van de bestuursoverheid om gebruik te maken van haar beoordelingsbevoegdheid door zich gebonden te achten door het advies van de directeur van het instituut;
- 3° de betwisting van het bestaan van het personeelsgebrek;

Overwegende dat de beslissing genomen door de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid in de plaats komt van de beslissing

waartegen beroep ingesteld wordt; dat de commissie niet hoeft te antwoorden op middelen inzake onregelmatigheden in de vorige procedure, zoals de bezwaren die verzoeker ten overstaan van die commissie uiteengezet heeft tegen de weigering van 10 november 1993, maar dat ze haar beslissing moet motiveren ten aanzien van de gegrondheid of de ongegrondheid van de aanvraag om verlof, afwezigheid of disponibiliteit;

Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing, inzonderheid de dringende behoefte aan personeel met het oog op de automatisering van het departement fotoarchief binnen de kortst mogelijke termijn, feitelijke gegevens zijn waarmee kan worden voldaan aan de bepalingen van de wet van 29 juli 1991; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het tweede onderdeel, dat verzoeker niet betwist dat het departement fotoarchief zijn automatisering had aangevat, noch dat het wenselijk was dat die automatisering zo vlug mogelijk zou afgerond zijn; dat die dienst derhalve zo veel mogelijk personeel in actieve dienst nodig had, wat aangegeven wordt in de bestreden beslissing, waarin trouwens geen "gebrek" aan personeel wordt aangevoerd, welk gebrek in die beslissing dan ook niet moest worden aangetoond; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het derde onderdeel, dat de toekenning van disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid voor een voorgaande, reeds verstreken periode niet op zich een verandering van houding impliceert indien een nieuwe aanvraag, voor een periode die nog moet aanvangen, verworpen wordt; dat een weigering voor het verleden vanzelfsprekend zonder gevolg zou blijven voor de goede werking van de dienst,

en dat dat niet geldt voor een periode die nog moet aanvangen; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan de onjuistheid wat de feiten betreft, aan de schending van het koninklijk besluit van 13 november 1967 betreffende de stand disponibiliteit van het rijkspersoneel, van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en aan machtsoverschrijding"; dat hij in een eerste onderdeel betoogt dat de motivering van de bestreden handeling onjuist is wat de feiten betreft; dat hij in dat verband opmerkt dat hij erop gewezen had dat hij door zijn arts ongeschikt was bevonden om op computer te werken, niet om zijn verlofaanvraag te wettigen zoals aangegeven wordt in de bestreden handeling, maar om aan te tonen dat zijn aanwezigheid in het instituut van geen nut zou kunnen zijn voor de automatisering van de diensten van dat instituut; dat hij in een tweede onderdeel betoogt dat het voor de toekenning van disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid niet vereist is dat de ambtenaar die disponibiliteit wettigt, en dat disponibiliteit wegens persoonlijke aangelegenheid niet kan worden geweigerd om redenen die verband houden met de activiteiten die de ambtenaar overweegt te verrichten tijdens die disponibiliteit; dat hij in een derde onderdeel beweert dat redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat zijn aanwezigheid vereist is wegens de automatisering van de diensten, terwijl hij om medische redenen niet op computer mag werken; dat hij onderstreept dat voorgesteld was hem in disponibiliteit te stellen in het belang van de dienst wanneer hij in de stand dienstactiviteit was;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat het onderscheid dat verzoeker maakt tussen de verantwoording van "zijn aanvraag om verlof" en die van de nutteloosheid van "zijn aanwezigheid in het instituut" niet overtuigend is; dat het alleen aan de overheid die verantwoordelijk is voor de organisatie en de goede werking van de dienst toekwam om te beslissen of de aanwezigheid van verzoeker al dan niet van nut was; dat dat onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het tweede onderdeel, dat de vermelding in de bestreden beslissing van het zelfstandig uitoefenen van het beroep van kunsthistoricus overbodig is; dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk ingegeven was door de personeelsbehoefte in het belang van de dienst; dat dat onderdeel van het middel bijgevolg niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het derde onderdeel, dat de ratio legis van de bestreden beslissing niet impliceert dat verzoeker tijdens zijn aanwezigheid in het instituut verplicht zou zijn geweest op computer te werken; dat het middel, waarbij in dat onderdeel die strekking wordt toegedicht aan de bestreden beslissing, niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aan artikel 6 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, aan het koninklijk besluit van 16 juni 1970 tot vaststelling van het statuut van het administratief personeel, van het technisch personeel en van het vak- en dienstpersoneel der wetenschappelijke inrichtingen van de Staat, aan de onwettigheid van het ministerieel besluit van 3 maart 1988 tot regeling van

de overdracht van bevoegdheid aan de opperamptenaren van het Bestuur voor de gemeenschapsaangelegenheden en de wetenschappelijke inrichtingen van de Staat, aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling en aan machtsoverschrijding"; dat hij tegen de bestreden handeling inbrengt dat ze steunt "op een weigering om in te gaan op de aanvraag van verzoeker, tot welke weigering besloten werd door een bestuursdirecteur die handelde ter uitvoering van een besluit tot regeling van een overdracht van bevoegdheid van 3 maart 1988", terwijl dat besluit, in de ontwerpfase, eerste onderdeel, niet om advies is voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State en, tweede onderdeel, niet is voorgelegd aan het voorafgaand advies van het orgaan dat de bevoegdheden van de directieraad uitoefent;

Overwegende dat dat middel, waarvan in de twee onderdelen de wettigheid wordt aangevochten van de beslissing van 10 november 1993, niet ontvankelijk is, doordat die beslissing niet meer behoort tot de rechtsordening en de bestreden beslissing van de commissie voor beroep in de plaats ervan gekomen is;

B. Ten aanzien van het tweede beroep

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan dwaling omtrent de motieven, ontstentenis van motieven, schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onjuistheid wat de feiten betreft, schending van het koninklijk besluit van 13 november 1967 betreffende de stand disponibiliteit van het rijkspersoneel, van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, van

artikel 6 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, van het koninklijk besluit van 16 juni 1970 tot vaststelling van het statuut van het administratief personeel, van het technisch personeel en van het vak- en dienstpersoneel der wetenschappelijke inrichtingen van de Staat, aan de onwettigheid van het ministerieel besluit van 3 maart 1988 tot regeling van de overdracht van bevoegdheid aan de opperamptenaren van het Bestuur voor de gemeenschapsaangelegenheden en de wetenschappelijke inrichtingen van de Staat, aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling en aan machtsoverschrijding";

Overwegende dat in de drie onderdelen van dat eerste middel de wettigheid wordt aangevochten van de beslissing die de commissie voor beroep inzake verlof, disponibiliteit en afwezigheid op 8 maart 1994 heeft genomen, een beslissing waarop het bestreden besluit van 4 juni 1994 kennelijk gegrond is, zoals verzoeker trouwens met redenen betoogt;

Overwegende dat, doordat alle tegen die beslissing van 8 maart 1994 aangevoerde middelen verworpen werden bij het onderzoek van het eerste beroep hiervoren, er derhalve om dezelfde redenen grond is om te verklaren dat geen enkel van de onderdelen van dat eerste middel gegrond is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan de schending van artikel 112, 3°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, van het koninklijk besluit van 16 juni 1970 tot vaststelling van het statuut van het administratief personeel, van het technisch personeel en van het vak- en dienstpersoneel der wetenschappelijke inrichtingen van de Staat, aan de beginselen van behoorlijk bestuur en van een billijke

procedure, aan de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aan machtsoverschrijding"; dat hij tegen de bestreden handeling inbrengt dat ze geenszins tegemoetkomt aan de bezwaren die hij inzonderheid opgeworpen heeft in zijn brieven van 20 april en 11 mei 1994;

Overwegende dat uit de brief van 20 april 1994 waarop verzoeker zich aldus beroept, blijkt dat de "opgeworpen bezwaren" bestaan in het aanvechten van de wettigheid van de beslissing van de commissie voor beroep van 8 maart 1994 en in de aankondiging dat er bij de Raad van State beroep zal worden ingesteld, waarbij op een summiere wijze sommige van de middelen reeds worden aangehaald die in het kader van het eerste beroep zouden worden aangevoerd; dat met de brief van 11 mei 1994 een afschrift van het door verzoeker ingediende verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing van de commissie voor beroep is toegezonden aan de verwerende partij;

Overwegende dat, zoals hierboven erop gewezen is, de administratieve overheden in de motivering van hun beslissingen alleen de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die eraan ten grondslag liggen en alleen moeten antwoorden op de aangevoerde, ter zake dienende middelen;

Overwegende dat in casu de tegen de beslissing van de commissie voor beroep van 8 maart 1994 aangevoerde wettigheidsbezwaren geen "ter zake dienende middelen" waren, doordat die beslissing bestond, uitvoerbaar was en geenszins geschorst was door het instellen van een vordering tot nietigverklaring bij de Raad van State; dat noch met de genoemde argumentatie, noch door het instellen van zulk een beroep bij de Raad

van State de weigering van verzoeker kon worden gerechtvaardigd om zijn ambt opnieuw op te nemen overeenkomstig het verzoek dat hem was gedaan; dat de minister dan ook, om het bestreden besluit van 4 juni 1994 te motiveren, niet verplicht was een standpunt in te nemen over de verschillende aspecten van het geschil waarover het eerste beroep zou handelen; dat doordat verzoeker zijn weigering om zijn ambt opnieuw op te nemen niet anders rechtvaardigde, de minister mocht beslissen zoals hij heeft gedaan, op grond van de uiteengezette motieven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken met de nummers A.57.930/VI-12.918 en A.59.293/VI-11.985 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zestien maart 1900 achtennegentig door :

de HH. ANDERSEN, kamervoorzitter,
 LEROY, staatsraad,
 HANSE, staatsraad,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.